Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

18. Aarg. Nr. 20. *Den 15. Juli 1869.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Ældste John Taylor,

holdt i det gamle Tabernakel i Saltsøstaden den 4de Marts 1869.

(Fra „Deseret News.")

Vi samles, mine Brødre og Søstre, fra Tid til anden for at høre om det, som hører Guds Rige til her paa Jorden. Vi have vore egne Meninger om mange Principer, som Menneskets Tanker ofte henledes paa, og vi ere vante til at randsage Evangeliets Principer, og vort Sind opfyldes meer eller mindre med Tanken henvendt paa det, der kan gavne Menneskeslægten, hvadenten det bliver i denne Tilværelse eller i den, som ligger paa den anden Side Graven.

Mennesket er i Almindelighed tilbøieligt til at være sløvt og ligegyldigt hvad dets Religion angaaer, og Mænd af alle Nationer og Folkeslag synes at være mere tilbøielige til at lade Andre tænke og handle for dem i Religions-Anliggender hellere end selv at ville gjøre det; derfor har den, som vil narre den Troskyldige, en udmærket Leilighed dertil. Et andet Punkt, som Mennesket heller ikke offrer mange Tanker, er det, at der findes et Slør imellem denne Tilværelse og Aandeverdenen, som kun kan gjennemtrænges ved det Middel, Skriften paaviser. Den lærer nemlig: „Ingen veed det, som er i Gud, uden ved Guds Aand." Derfor kunne Menneskene godt drøfte naturlige Principer og tale fornuftigt om de fleste almindelige Livsanliggender, men naar de prøve paa at udgrandske Religionens Grundsætninger og vort Slægtskab til Gud, staaer deres Forstand stille, og da de ikke ere villige til at anerkjende deres egen Svaghed, Uvidenhed og Ufuldkommenhed, ligesom de heller ikke ville anerkjende den Almægtiges Haand i alle Ting, vide de ikke, hvilken Retning de skulle tage. Som Følge af de forskjellige Meninger, der herske i Verden, have mange Feil indsneget sig og ledet Folket paa Afveie. Den christne Befolkning i denne Verden seer med Foragt ned paa de saakaldte Hedninger og undrer sig over, hvorledes Væsener, begavet med den mindste

Smule Fornuft, kunne henfalde til at dyrke Guder af Steen og Træ, som de selv have dannet. Men desuagtet findes der Millioner, som ere under Indflydelse af Præstelist, som akkurat gjøre det samme, og troe de have Ret dertil og ere stærkt paa Veien til Himmelen. Den christne Verden troer ogsaa, at der er Fred og ingen Fare hvad det tilkommende Liv angaaer; de troe om alle religieuse Principer det samme som Athenienserne troede om Gudinden Diana — at hun var nedfaren fra Himmelen og at hele Verden vidste det. Alle Medlemmer af de forskjellige Samfund i Christenheden troe de vandre paa den Sti, som fører til Ophøielse i Guds Rige, det være sig Methodister, Baptister, Presbyterianere, Episkopale, Lutheranere eller Catholiker, ligegyldig hvilke deres Læresætninger end ere. De opføre skjønne Kirker og betale deres Præster i Tusindviis; de udsende ogsaa Missionairer og skjænke betydelige Summer til veldædige Stiftelser, men det er saare Faa af dem, som tænke paa Evangeliets første Principer; de holde ikke af at bryde deres Hjerne med dem.

Jeg har gjort mange Reiser og er kommen i Berørelse med Mænd af alle de forskjellige Secter og Partier, og Alle meente de, at de havde Ret i deres Paastand om deres Religions Sandhed, ligesom deres Forfædre havde troet. De vilde ikke for et Dieblik standse og betænke, at de Principer, Lærdomme og Ordinancer, som de troe og adlyde, kunne være feilagtige, eller Muligheden af, at hele den saakaldte christne Kirke kunde være afvegen fra den Tro og de Ordinancer, som Jesu Christi Evangelium lærer.

Methodisterne f. Ex. ville aldrig betvivle, at John Wesley var dygtig nok til at bedømme alle Saliggjørelsens Spørgsmaal. Methodistpræsterne ville næsten aldrig taale, at man tvivler om deres Lærdommes Ægthed, men mene, at man skal sluge dem som de ere, uden at gjøre Indsigelser. Jeg har endog hørt nogle af dem sige, at Wesley besad saa mange Talenter og saa stor Gudsfrygt, at de ikke ønskede hans Lærdomme drøftede i deres Nærværelse. De tydske Protestanter og Andre sige det samme om Luther, og alligevel har denne store Reformator Uret i mange af sine Paastande. Skotlænderne ere tilbøielige til ligeledes at troe det samme om John Knox; de troe, at han var viis, ædel og fuldkommen i enhver Henseende. De Romersk-Catholske ville ikke et Dieblik indromme Andet, end at de staae i den sande Kirke, og de ville bestandig paastaae, at de have havt Nøglerne til Guds Rige siden Apostelen Peters Dage, og at de endnu have Evangeliets rene Lære med Magt til at løse og binde paa Jorden og i Himmelen. Hvis I tale med dem, som ere udgaaede fra den romersk-catholske Kirke, ville I erfare, at de nære lignende Meninger om deres Troes Ufeilbarlighed, med den Forskjel, at de ere lidt bedre end dem, fra hvem de udgik; de have gjort et lille Skridt fremad og ere det celestiale Rige lidt nærmere.

Meninger af nævnte Slags findes ikke alene hos religieuse Folk, men ogsaa hos Philosopherne, thi nogle af disse have taget Philosophien tilhjælp for at bevise den christne Religions Sandhed. Paley og Dick, to meget lærde og ansete christne Philosopher, have undersøgt Skaberens Frembringelser, og have forsøgt at bevise, at Naturens Gud, som regjerer al Skabningen, maa være et Væsen, som er fuld af Naade og Kjærlighed og besidder en overlegen Kraft.

De have gjort anatomiske Undersøgelser med Mennesker, fiirfødede Dyr, Fugle og Insecter; de have af disse

samlet mange Facta, som baade ere interessante og slaaende. Men naar de anvende deres ellers gode Tankegang paa den christne Religion, sluge de denne paa engang uden nøiere Undersøgelser. Deres Argumenter bevise, at der findes et ophøiet Væsen eller en Gud, men de kunne ikke bevise, om de Christnes eller Andres Religionssystemer i Verden ere sande eller falske, og de synes ikke at beskjæftige sig meget med dette Spørgsmaal.

Menneskene i vore Dage ere meget lette til at antage de forskjellige Religionssystemer, uden en nøiagtig Undersøgelse om de ere af Gud eller ikke. Allerede da jeg var Dreng undredes jeg over dette, og gjør ligesaa nu. Eftersom jeg er en Verdensborger, som er omgivet af tusinde forskjellige Meninger angaaende Religionen, spørger jeg mig selv: Hvad er Sandhed? Hvo besidder den og hvor kan jeg finde den? Hvis jeg var mellem Hedninger og havde lært, at jeg skulde tilbede en Alligator, vilde jeg neppe indrømme, at det var rigtigt at dyrke en Kat; dersom det var rigtigt at tilbede Katten, vilde det være urigtigt at dyrke en Tyr, Slange eller Abe, ligesom ogsaa Solen, Maanen og Stjernerne. Dersom jeg hørte til de saakaldte christne Samfund og f. Ex. var Baptist, vilde jeg naturligviis ikke troe, at Presbytterianerne, Lutheranerne eller Catholikerne havde Ret i deres Paastande. Jeg kan ikke fatte, at der findes to Veie, som føre til Himmelen, og at begge ere lige rigtige at gaae paa. Jeg troer ikke, at en fornuftig Gud, som har skabt Mennesket og organiseret alle Ting og anviist Enhver sin Plads paa denne Klode, kan være Ophav til den Uenighed, der hersker i Verden, hvad Gudsdyrkelsen angaaer. Men dersom Herren ikke er Ophav til denne Forvirring, hvem er det da? Hvorfra stammer det? Jeg veed fuldtvel, at Mennesket ikke er meget tilbøielig til at tænke paa dette.

Medens jeg var Dreng, hørte jeg til den engelske Kirke. Det er en ganske behagelig Religion, og jeg holdt meget af den, da jeg var et Medlem deri. De betale Præsten for at prædike og Degnen for at sige Amen. Der var ingen Vanskeligheder at overkomme; Alt foregik paa den letteste Maade, og Ingen tænkte paa at spørge Præsten om religieuse Grundsætninger. Alle troede, at vort System var fuldstændigt og at vi vare paa Veien til Himmelen. De Romersk-Catholske føle omtrent ligeledes, men deres Religion er ikke saa billig; de kunne vel af og til handle feilagtigt og faae Absolution derfor, men de maae jo ogsaa betale den.

Af og til naar jeg har talt med lutherske Præster, har jeg spurgt dem, hvorfra de have faaet deres Myndighed. De synes naturligviis, at dette Spørgsmaal er utilladeligt, men naar de ere oprigtige, sige de: Vi indrømme, at vi have erholdt den fra den catholske Kirke. Hvor fik Catholikerne Myndigheden fra? Af St. Peter. Men uheldigviis troe Lutheranerne, at den catholske Religion er feilagtig. At dette er saaledes, indrømme de Alle. Hvorledes kan saa Catholikerne have beseglet Myndigheden paa Lutheranerne? Siger ikke Skriften, at naar Træet er raaddent eller fordærvet, blive dets Frugter ikke gode. Men sige de Reformeerte: „Catholikerne kunne maaskee have bevaret Myndigheden, selv om de have overtraadt Guds Love." Idet Luthers Tilhængere indrømme dette, sige de altsaa, at de have Magt til at binde paa Jorden og i Himmelen og til at løse paa Jorden og i Himmelen; dersom de havde Magt til at give Præstedømmet, have de vel ogsaa Magt til at tage denne Myndighed tilbage. De holde ikke af at drøfte

saadanne Spørgsmaal, men jeg holder af det. Jeg synes godt om at faae alle de „Hvorfor" besvarede, især i saadanne Spørgsmaal, som angaae Menneskets evige Velfærd. Jeg har altid taget mig den Frihed at anvende Guds Ord til Religionens Grundsætninger, hvadenten jeg har talt med Methodister, Lutheranere, Catholiker eller Andre, og da jeg første Gang hørte Tale om „Mormonismen," var mit første Spørgsmaal: Er den i Overeensstemmelse med Skriften, er den fornuftig og philosophisk. Efter samme Princip handler jeg idag. Det er mig ligegyldigt, hvilke Theorier man prædiker, og om de end ere nok saa almindelige, vil jeg dog ikke antage dem førend jeg er overtydet om, at de stemme overeens med den hellige Skrift og med almindelig sund Fornuft.

Man pleiede at sige mig, da jeg begyndte at undersøge Religionsprinciperne, at det var farligt at begynde paa noget Saadant; men jeg troede det ikke. Jeg troer det er rigtigt at undersøge og prøve alle de Lærdomme, som blive mig foreforelagt. Prøv Alt, hold fast ved det Gode og forkast det Onde, ligemeget i hvilkensomhelst Skikkelse det viser sig.

Jeg troer, at hvis vi som „Mormoner" antage Principer, der ikke kunne stadfæstes af Skriften og ved almindelig sund Fornuft, er det bedst at give Afkald paa dem jo før jo bedre, ligegyldig om Andre troe paa dem eller ikke. Vi bør gjøre os selv det Spørgsmaal, naar noget Princip forelægges os: Er det sandt og er det af Gud? Dersom han er Ophav til det, kunne vi anerkjende det lige saa trygt som vi antage al anden Sandhed i naturlig Philosophi; hvis det er falskt, bør det modvirkes og modstaaes ligesaa fuldt som nogen anden Feil.

Hvis jeg er et Menneske, bør jeg faae at vide, hvorfra jeg nedstammer og hvorfor jeg har faaet Tilværelse her paa Jorden. Jeg ønsker at faae Underretning om dette, hvis Nogen kan give mig den. Om jeg har havt en Tilværelse førend denne, vilde jeg ogsaa gjerne vide Besked derom. Hvis der findes en Gud og om noget Menneske paa Jorden kjender ham, vil jeg ogsaa prøve paa at faae Leilighed til at kjende ham. Findes der vise, forstandige eller lærde Mænd, som kunne give mig nogen Underretning om Gud, min egen Tilværelse og min fremtidige Skjæbne, ønsker jeg at lære at kjende dem. Ere ikke disse Ønsker fornuftige, og hvorfor skulde de ikke blive opfyldte? Gaa til Hedningerne og spørg dem om Gud, saa ville de vise Eder i tusindviis af dem i alleslags Skikkelser. De Christne have kun een Gud, som efter deres Mening hverken har Legeme eller Lidenskaber; han er allestedsnærværende og dog intetsteds at finde. De have aldrig hørt directe fra ham og heller ikke seet ham, og kjende ikke Nogen, der har beskuet ham, end ikke deres Præster, som sige, at Gud har beskikket dem. De ere ligesaa uvidende om deres egen Tilværelse og deres Skabelses Maal. De sige, de gaae til Himmelen, men hvor den er og hvorledes den seer ud, vide de ikke; de troe den er udenfor Tid og Rum.

Denne Maade at forklare Religionen paa holder jeg ikke af. Jeg læser i Biblen, at Mænd have samtalet med Herren og at Engle besøgte Jorden i ældre Tider og talte til Folket, ligesom ogsaa at Syner vare almindelige og Guds Hensigter udfoldedes for menneskelige Øine. Men den nulevende Slægt, som siger sig at være den meest oplyste af alle, veed Intet om Gud og hans vise Planer. En saadan Uvidenhed tilfredsstiller ikke mig, jeg ønsker at antage Lærdomme, som ere fornuftige og sande og som kunne taale en nøiagtig Undersøgelse.

Naar jeg fæster mit Blik paa Jesu Christi Evangelium, som han lærte Menneskene i sin Tid, erfarer jeg, at han udsendte sine Disciple i den ganske Verden og befalede dem at prædike Evangeliet, tilføiende: „Hvo, som troer og bliver døbt, skal blive salig, men hvo, som ikke troer, skal fordømmes." Hans Evangelium var intet smidigt System, som Menneskene kunne vende og dreie, annamme eller forkaste efter Behag, eller om hvilket de kunne troe, hvad de ville. Tværtimod, det fører enten til Ophøielse eller til Fordømmelse for Enhver, der hører det.

Da Apostlene begyndte at prædike Evangeliet, sagde Jesus, at det var nødvendigt for ham at fare heden, og naar han var bortgangen, vilde han sende dem Trøsteren — den Hellig-Aand — som skulde paaminde dem om alle Ting og vise dem det Tilkommende. Dette var noget Vigtigt — en Religion for det udødelige Menneske. Hvorfor skulde Mennesket, som er skabt i Guds Billede og efter hans Lignelse, være uvidende om sin Forudtilværelse og sit tilkommende Liv? Den Religion, som Jesus lærte Menneskenes Børn, forklarer disse Spørgsmaal og giver Enhver, der søger i Tro, en rigtig Kundskab om Sagen. Altsaa behøver jeg ikke at raadføre mig med Catholikernes, Lutheranernes eller andre Secters Lærdomme. Jeg søger de Grundsætninger, som Apostlene forklarede paa Pintsefestens Dag til den forsamlede Mængde. Ved Lydighed til dem kunne alle Mennesker erholde den samme Kraft og Inspiration, som Christi Tilhængere havde, hvis vi skulle troe hans egne Ord. Vi læse, at Apostlene paa denne Dag begyndte at tale i nye Tungemaal, eftersom Aanden gav dem. Folk fra forskjellige Lande hørte Disciplene prædike for dem i deres eget Modersmaal, og de forundrede dem saare og sagde: De ere berusede af ny Viin. Men Peter fremstod og sagde: „Dette er, hvad der er sagt ved Propheten Joel: Og det skal skee i de sidste Dage, siger Gud, da vil jeg udgyde af min Aand over alt Kjød; og Eders Sønner og Eders Døttre skulle prophetere, og de Unge blandt Eder skulle see Syner, og de Gamle skulle have Drømme. Ja, endog over mine Trælle og mine Trælqvinder vil jeg i de Dage udgyde af min Aand, og de skulle prophetere." Det var altsaa den Hellig-Aand, som blev udgydt over Christi Tjenere og derved blev nævnte Propheti opfyldt. Det var Herrens Aabenbaring til Mennesket; det var Indstiftelsen af Jesu Christi Evangelium paa Jorden, og det var Guds Kraft, som blev aabenbaret ved Lydighed til Evangeliet.

Da Forsamlingen erfarede dette, sagde de: „I Mænd og Brødre, hvad skulle vi gjøre?" Jeg har ofte tænkt paa dette Spørgsmaal. Hvis Nogen skulde gjøre Methodisterne nutildags det samme, vilde Svaret lyde: Kom til de Bodfærdiges Bedeskammel, saa ville vi bede for Eder. Andre Secter ville give omtrent det samme Svar, thi jeg har hørt og seet dem gjøre saaledes. Naar Præsten har faaet et Menneskes Hjerte bevæget, drager han det op til Bedeskammelen, beder og siger blot: „Tro paa den Herre Jesum Christum." Den Bodfærdige siger maaskee: „Ja, jeg troer." Præsten siger derpaa: „Du skal troe." Begges Ord gjentages, og det er Alt, hvad baade Præsten, Folket og den Bodfærdige veed om Sagen. Nogle ville maaskee sige, at de troe det er nødvendigt at blive døbt, men angaaende Maaden, hvorpaa denne Ordinance skal forrettes, hersker der mange afvigende Meninger. Nogle sige, at Bestænkelse er tilstrækkelig, Andre, at Vandet skal hældes over det nye Medlem, og atter Andre,

at det er nødvendigt, at Daaben skal forrettes ved Neddyppelse i Vandet. Methodisterne ere meget naadige i saa Henseende; man kan blive bestænket, overhældt med eller neddyppet i Vand efter Behag. Præsterne vide ikke, hvilken af disse Maader der er den rette, og give derfor Synderen Lov til at vælge paa hvilken Maade det behager ham at blive døbt.

Var det ikke meget forskjelligt fra dette i gamle Dage? Da Mængden paa Pintsefestens Dag spurgte Peter, hvad de skulde gjøre, svarede han: „Omvender Eder, og Hver af Eder lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faae den Hellig-Aands Gave." Dette var en Befaling til Alle, saavel til Læger og Procuratorer som til Pharisæer og de fromme Folk paa den Tid, og det gjaldt ogsaa om Tyven, Røveren og Skjøgen. Dette var den apostoliske Kirkes Lærdomme. Nu opstaaer det Spørgsmaal: Dersom dette var Christi Evangelium for 1800 Aar siden, er det da ikke ligelydende i vor Tid? Dette har jeg ofte talt med Præster om i min Ungdom, men de have i Regelen svaret: Bryd Dem ikke om dette, overlad det til lærdere Mænd at afgjøre. Men ved nøiere Eftertanke og Undersøgelse har jeg fundet, at disse „lærde Mænd" slet ikke vidste nogen Besked derom.

Methodisterne, Presbytterianerne og de andre Secter fortælle os, at de have Evangeliet og den Hellig-Aand; det skulde glæde mig, om det var Tilfældet. Hvis de eiede det sande Evangelium, vilde de ogsaa kunne vise, at det har frembragt de samme Frugter nu som i gamle Dage. Hvis en Mand for atten hundrede Aar siden saaede Hvede, høstede han ogsaa Hvede, ligesom det skeer den Dag idag. Som man saaer, saa skal man høste. Det Dyr, som man i gamle Dage kaldte en Hest, er ikke bleven til et Æsel eller Muuldyr i vore Dage. To og to var fire dengang og er det samme endnu. Christi Evangelium frembragte visse Resultater dengang, og det maa gjøre det samme i vore Dage, ellers er det ikke et sandt Budskab. Er dette ikke en fornuftig Maade at drøfte denne Sag paa? Men, spørger En, dersom Evangeliet ikke findes hos Andre end hos de Sidste-Dages Hellige, hvorledes kom I da i Besiddelse deraf? Vi troe, at Gud har talet til Jorden, lyder Svaret. Joseph Smith sagde, at en Engel kom fra Himmelen og administrerede til ham og aabenbarede Evangeliet for ham liig det i gamle Dage, og Joseph erklærer endvidere, at han blev ordineret af hellige Engle og blev befalet at gaae ud og forkynde det evige Evangelium. Naar jeg slaaer op i Biblen, finder jeg, at der er en Propheti, som taler om dette, thi Johannes siger i sin Aabenbaring 14de Cap. 6te Vers: „Og jeg saae en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som boe paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk; som sagde med høi Røst: Frygter Gud, og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen, og tilbeder den, som haver gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder."

Hvad menes der med et evigt Evangelium? Jeg veed, der findes Mennesker, som troe, at der intet Evangelium fandtes førend Christi Komme, men dette er en stor Feiltagelse. Adam, Noah, Abraham og Moses havde Evangeliet. Da Jesus kom til Jorden, kom han for at hengive sit Legeme som et Sonoffer for Verdens Synder og for at bringe Evangeliet tilbage, som Folket havde tabt.

Man vil maaskee spørge mig: Troer De virkelig, at de Mænd, De nys nævnte, havde Evangeliet? Derpaa svarer jeg ja,

og derfor kaldes det jo ogsaa det evige Evangelium. Hvorledes veed De det? siger En. Jo, Skriften erklærer, at Evangeliet havde Nøglerne til Hemmelighederne i Guds Aabenbaringer. Adam havde jo Evangeliet, thi han var i Besiddelse af Prophetiens og Aabenbaringens Gave. Han talede med Herren, og det var ved Evangeliet han gjorde det. Enoch talede ogsaa med Gud og havde Aabenbaringer fra ham, og tilsidst optog Herren ham med sit Folk til sig levende. Noah talte med Gud, af hvem han blev befalet at bygge en Ark og i den at sætte Dyr af mange forskjellige Slags. Moses havde Evangeliet og Abraham ligeledes, og de samtalede med Jehovah fra Tid til anden. Ved hvilket Middel? Ved Aabenbaring. Paastaaer De, spørger man, at Moses havde Evangeliet. Ja, og jeg kan bevise det af den gamle Bibel, som vi Alle troe paa. I den Bog læse vi nemlig: Til os blev Evangeiiet prædiket ligesaavel som til dem. (Israels Børn.) Vi vide ogsaa, at Evangeliet blev prædiket for dem, men at det gavnede dem intet, thi de fattedes Troen, og derfor blev Loven om Overtrædelse og de kjødelige Bud tillagt det Evangelium, som Moses prædikede for Israels Børn. Vi læse i Brevet til Galaterne i det nye Testamente: „Men da Skriften forudsaae, at Gud vilde retfærdiggjøre Hedningerne af Troen, forjættede den Abraham forud: i Dig skulle alle Folkeslag velsignes." Det var ved Evangeliets Mellemkomst Abraham erholdt disse Forjættelser. Nogle troe, at Mose Lov, som den kaldes, blev given til Israels Børn som en særskilt Velsignelse. Men var det ikke en særskilt Straf, der fulgte paa Overtrædelse? Peter siger: Hverken de eller deres Fædre vare istand til at bære den.

Vi læse ogsaa, at Jesus var en Præst efter Melchisedeks Orden evindelig. Hvem var Melchisedek? Det var en Mand, som velsignede Abraham, Faderen til de Trofaste, og alligevel stod Abraham under Melchisedek, thi den Mindre modtager altid Velsignelser af den Større. Naarsomhelst og hvorsomhelst Evangeliet har været forkyndt, har det altid medbragt Aabenbaringer og Syner fra Himmelen til Mennesket; der hvor Evangeliet ikke har existeret, har ingen Syner, Aabenbaringer eller Meddelelser fundet Sted mellem Himmel og Jord. Derfor er det, som man i Verden kalder Evangeliet, intet Evangelium, men kun en Efterlignelse af det.

Da Jesus kom til Jorden, kom han for at afskaffe de Love, som kaldes de kjødelige i Mose Lovbog, og for at indføre det Evangelium, som den dalevende Slægts Forfædre havde tabt ved Overtrædelser. Efterat det var gjenoprettet ved Christus fulgte de samme Velsignelser som i ældre Tider, nemlig: Himlene aabnedes, Guds Planer bleve kundgjorte og hans Magt blev aabenbaret blandt Menneskenes Børn.

Joseph Smiths Mission var den at oprette Evangeliet i sin Fylde. Han bragte det samme Evangelium, som Jesus prædikede, nemlig Tro, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse, saavelsom Hænders Paalæggelse for den Hellig-Aands Gave, med alle dens Kræfter og Velsignelser. Disse ere de Principer, der udgjøre vor Tro. Vi paastaae, at vi have ikke faaet vor Myndighed fra den lutherske Kirke eller fra noget andet Parti, men directe fra Gud ved hellige Engles Inspirationer. Det er det evige Evangelium, vi forkynde; det gaaer tilbage til de forlængst henrundne Tider; det bestaaer i vor Tid og strækker sig ind i de Evigheder, der ligge foran os, og Alt, hvad der er forbundet med det, er evigt. Vort Ægteskab f. Ex. er evigt.

Gaa til de forskjellige Secter og Partier og I ville finde, at naar dette jordiske Liv er forbi, er den ægteskabelige Forbindelse mellem Mand og Hustru forstedse afbrudt; de have intet Haab om at fortsætte Slægtskabsbaandene herefter og de troe ikke paa noget Saadant. Det er vel sandt, at Menneskene i Regelen haabe at mødes i den næste Verden, men de vide intet Bestemt derom. Vor Religion sammenbinder Mand og Hustru baade for Tid og Evighed. Dette er Christi Evangelium — det har Magt til at løse og binde baade paa Jorden og i Himmelen. Vi troe de samme Principer og vente, at vi i Opstandelsen skulle blive gjenforenede med vore Hustruer og vore Børn ved Præstedømmets Myndighed, og saaledes forblive forenede i de evige Verdener. Det Evangelium, vi forkynde, er ligesom Melchisedeks Præstedømme — uden Dages Begyndelse eller Aars Ende.

Jeg fryder mig over, at dette er saaledes, thi jeg vilde føle mig utilfreds, om jeg ikke vidste noget Bestemt om mit evige Velfærd Jeg ønsker nemlig ikke at drømme min nuværende Tilværelse hen eller at ledes af Andres Meninger om det Tilkommende. Jeg vil aldrig betale noget Menneske nogle faa Dollars for at tage vare paa min Sjæl — den Ære beder jeg at jeg maa have selv, og haaber at faae mine Brødres Bistand dertil.

De saakaldte Christne stole ikke paa Herren i nogen Henseende. Lad mig blot vise Eder et Exempel, som viser Forskjellen paa deres Religion og den, vi bekjende os til. I mine yngre Aar pleiede jeg at besøge Missions-Forsamlingerne. En eller anden Geistlig vilde fremstaae og afmale i Ord den skrækkelige Tilstand, der herskede mellem Hedningerne; for at være istand til at omvende nogle af de Vilde, maatte hver Sect give saa og saa mange tusinde Pund Sterling for at Missionairerne kunde naae deres Bestemmelsessted og leve medens de vare blandt Afgudsdyrkerne. Jeg hørte dem gjøre Beregning over, hvormange Sjæle en Missionair kunde omvende og hvormeget det vilde koste at underholde Missionairen i den Tid; derpaa vilde de sige: Naar vi faae det Dobbelte af det Beløb, som allerede er tegnet, kunne vi udrette det Dobbelte, og giver man os endnu større Summer, kunne vi omvende Flere naturligviis. Saadanne Mænd ville ikke gaae ud i Verden, som Christi Apostler gjorde — uden Pung og Taske. Jesus befaled dem at gaae ud i al Verden og prøve Menneskene. Da Joseph Smith sendte sine Medarbeidere ud, sagde han ogsaa: Gaaer uden Pung og Taske. Jeg har selv reist flere tusinde Mile paa den Maade, og mange af mine Brødre have gjort det samme. Have vi manglet Noget? Nei, aldrig. Jesu Christi Evangelium har altid draget Omsorg for mig, og jeg vil langt hellere stole paa Gud under saadanne Omstændigheder, end jeg vil stole paa nogen af denne Verdens Fyrster. Gud har velsignet sine Tjenere. Fred, Enighed og Kjærlighed har altid gjort sig gjældende blandt vore Brødre. Mange ere blevne vrede paa os, men det er jo intet Nyt, thi de Ugudelige have altid hadet Jesu Christi Evangelium, naar det har været paa Jorden.

Mange have forsøgt at standse Guds Værk, men alligevel er det gaaet fremad, trods alle Hindringer, som have lagt sig iveien. Propheten saae en lille Steen, som blev afhuggen af Bjerget, og det skete uden Hænder; den samme Steen skulde rulle fremad og knuse Billedet af Leer, Jern, Kobber, Sølv og Guld, indtil Billedet blev ligesom Avner paa en Tærskelo, men den lille Steen skulde blive større og til et stort Bjerg, som skulde opfylde hele Jorden.

Saaledes vil det blive med den Steen, som Herren har hugget af Bjerget i disse sidste Dage. Skjøndt Menneskene ville forsøge at standse dens Fremgang og gjøre Oprør mod Herren og hans Salvede, vil dette dog ikke skade hans Gjerning, thi han vil komme ud af sit Skjulested og hjemsøge det Folk og den Nation, som strider mod ham og hans Gjerning. Hans Rige skal strække sig fra den ene Ende af Jorden til den anden og Alle skulle engang komme til at bøie sig for Immanuels Scepter. De Ugudelige ville vorde ødelagte og hans Rige skal skjænkes de Trofaste til evig Arv og Eie.

Maa Herren hjælpe os til at være trofaste, er min Bøn for Christi Skyld. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Emigrationen.

I Torsdags Aftes den 8de dennes havde vi den Fornøielse at organisere de Hellige, som emigrerede iaar under Ledelse af Ældste O. C. Olsen som Præsident og Ældsterne S. Gudmundsen og J. Johansen som hans Raadgivere. De Hellige syntes at fryde sig over det Privilegium at kunne reise hjem til det Sted, mod hvilket de fra alle Lande vende deres Blikke, og da vi saae paa deres glade Ansigter, oplivede med Haab og Herrens Aand, følte vi, at vor himmelske Fader vilde velsigne og bevare dem paa deres Reise.

De Helliges Bestræbelser, at udfrie sig selv fra disse Lande for at samles til Zion, ere iaar blevne kronede med stort Held, saaledes, at den 10de ds. indskibedes der ikke mindre end 390 Voxne, 140 Børn og 37 Patteborn; og da man regner 2 Børn fra 1—12 Aar for en Voxen, bliver det samlede Antal 567 Sjæle, foruden 5 hjemvendende Missionairer. Af dette Antal var der nogle Faa, som ikke hørte til vor Kirke, men som desuagtet vilde opslaae deres Bopæl i Utah blandt de af deres Venner, som havde sendt dem Penge til deres Reise. Vi antage, at Tiden ikke er fjern, da mange oprigtige Mænd og Qvinder, som ikke have annammet Evangeliet, ville drage op til Zion, for at undgaae de Plager, som skulle ramme Jordens Nationer; alle saadanne ville blive modtagne med Venlighed, forsaavidt som de ved deres Midler og ved at leve et exemplarisk Liv ville hjælpe til at opbygge Guds Rige paa Jorden, idet de samtidig nyde dets Beskyttelse. Folket i Utah har indsamlet de Fattige, bespiist de Hungrige, klædt de Nøgne, hjulpet de Trængende og givet de Arbeidere og Kunstnere Beskjæftigelse, som Forsynet har sendt dertil, og med Guds Hjælp ville de fortsætte denne gode Gjerning, indtil de Helliges Hjem vil blive et Tilflugtssted for de Undertrykte og Fattige fra hvert Land og Sted paa Jorden. Vi stole paa, at Herren vil bevare vort Hjem og vor Arne fra de Ugudeliges onde Anslag, ligesom han hidtil har beskyttet os og ført os fremad, for hvilket vi ikke noksom kunne være ham taknemmelig. Næsten en Trediedeel af de Midler, som denne Emigration har kostet, er sendt fra Folk, som boe i Utah, til deres Venner i disse Lande — et Factum, som viser de Helliges Godgjørenhed og Opoffrelse.

Vi føle til at lykønske dem, som have forladt os for at reise til deres nye Hjem, og vi ønske, at Himmelens bedste Velsignelser maae følge dem. Vi haabe, at deres retfærdige Ønsker maae blive opfyldte, og at det Haab, de nære om Zion og dets Indvaanere, ikke maa glippe, og at de maae føle sig tilfredse under Ledelsen af de Mænd, som staae forrest i Rækken for at kjæmpe for Israel mod Synd og Ugudelighed. Vi ere taknemmelige til vor himmelske Fader for at han har aabnet Udveie til sine Helliges Udfrielse. Vi anerkjende hans vise Styrelse i denne Henseende, og idet vi opsende vor Tak til ham, komme vi uvilkaarlig til at yttre det Haab, at Fremtiden maa blive ligesaa rig paa Velsignelser, som Fortiden har været.

Emigranterne bleve ledede af flere hjemreisende Missionairer, som efter at have udført deres Mission i disse Lande til vor Tilfredshed, ere blevne løste og faaet Tilladelse til at gaae hjem til deres Familie og Venner i Zions fredelige Dale.

Ældste O. C. Olsen reiste fra sit Hjem i San Pete i Utah i Foraaret 1867. Ved sin Ankomst til denne Mission begyndte han sin Virksomhed i Stockholms Conference, og Herrens Velsignelse blev udgydt over ham i rigeligt Maal. Efterat han blev beskikket til Præsident for samme Conference, har han været meget heldig i ikke alene at udsprede Evangeliet, men ogsaa i at afbetale den Gjæld, som paahvilede Conferencen. Mange ere blevne døbte i Stockholms Conference i de to Aar han har præsideret over samme. Vi beklage, at Br. Olsens Heldred ikke altid har været saa god, som det kunde ønskes, men dog har dette ikke forhindret ham i at udføre sine Missionspligter.

Ældste S. Gudmundsen ankom til Kjøbenhavn 1867, og blev strax beskikket til at arbeide i sit Fødeland, Norge, under C. C. A. Christensens Bestyrelse indtil det paafølgende Foraar, da han blev beskikket til at præsidere over Christiania Conference, som indbfatter hele Norge. Han har arbeidet trofast og været nidkjær i sine Pligters Udførelse.

Ældste J. Johansen ankom samtidig med de Ovennævnte. Hans Arbeidsmark har været Aalborg Conference, hvor han som Præsident for Conferencen i de sidste $1\frac{1}{2}$ Aar har udført sin Mission til vor Tilfredshed. Hans Hjemreise nødvendiggjordes ved et heftigt Tilfælde af Blodspytning, som begyndte sidste Vinter, men nu forhaabentlig er overstaaet.

Ældste G. K. Riise ankom ligeledes i Sommeren 1867, og blev sendt til Norrkøping Conference, over hvilken han præsiderede i det sidste Aar.

Ældste Hans Pedersen ankom i Sommeren 1868, og arbeidede i Kjøbenhavns Conference som omreisende Ældste indtil Febr. sidstleden, da han blev løst fra sin Mission med Tilladelse til at reise hjem, hvoraf han dog ikke har benyttet sig, da han foretrak at reise tilligemed Emigranterne.

Foruden fornævnte Brødre forlode flere fremragende Ældster deres Arbeidsmarker for at forene dem med Israels Skarer i Zion. Blandt disse nævne vi Ældste C. Halvorsen, som i de sidste to Aar har præsideret over Kjøbenhavns Conference, og Ældste P. T. Nystrøm, som i de sidste to Aar har præsideret over Skaane Conference.

Ovennævnte Brødre saavelsom Enhver, der har arbeidet for Sandhedens Sag i Skandinavien og nu forlade deres Fødeland, bringe vi vor hjerteligste Tak og ønske, at Guds Velsignelse maa være udgydt over dem paa Land og Hav.

Ankomne Missionairer.

Eldsterne John Holmberg, John Ehrngren, Eric Peterson og Eric Johan Pehrson ankom den 29de Juni, og Jørgen Hougaard og Jacob Jensen den 10de Juli fra Uttah til Kjøbenhavn. De have havt en heldig og behagelig Overreise. Vi byde dem hjertelig velkommen.

Correspondance.

Norge.

Christiania, den 2den Juli 1869.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder!

Da Tiden nærmer sig, at jeg med Deres Tilladelse atter skal forlade Skandinavien for at drage hjem til det forjættede Land og min Familie dersteds, føler jeg det er min Pligt at tilsende Dem nogle Linier. Jeg takker Dem for alle de faderlige Raad og den Veiledning i mine Pligters Udførelse, jeg har nydt af Dem medens De har præsideret over Missionen.

Den 11te Mai 1867 forlod jeg min Familie og mit Hjem i Byen Fairview, Sanpete County, Utah, for at gaae paa den Mission til Skandinavien, hvortil jeg blev beskikket i Conferencen i Saltsøstaden den 6te April s. A. Den 27de Juli ankom jeg til Kjøbenhavn. Her blev jeg af Præsident C. Widerborg beskikket til at missionaire i Norge under C. C. A. Christensens Bestyrelse. I Norge gjensaae jeg mange af de gamle Hellige, jeg for min Emigration i 1861 havde kjendt, og med hjem jeg glædede mig meget.

Ved Broder Christensens Reise til Zion i Mai 1868 blev jeg beskikket til at præsidere over Christiania Conference. Jeg har siden den Tid søgt at opfylde mine Pligter efter bedste Evne. Conferencen tæller 7 Distrikter med hver sin omreisende Eldste, og Medlemsantallet er over 800.

Det er i Norge nu ligesom det altid har været: Sandheden har sine Modstandere, men alligevel trænger den sig fremad. Det synes en stor Prøve for Mennesket at skulle opgive timelige Fordele og aflægge gamle, forslidte Traditioner for at kunne indgaae i Guds Rige. Der findes Mange, endog blandt de Rige, som i deres Hjerter tilstaae, at Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige er den eneste sande Kirke og dens Medlemmer de dydigste og meest retskafne Mænd og Qvinder paa Jordens Overflade; jeg haaber Tiden vil komme, da Saadanne ville blive istand til at afkaste det Aag, der nu paahviler dem, og ombytte Indlemmelsen i Guds Rige med Verdens Forfængelighed.

Brødrene, som arbeide i Missionen, ere gode og trofaste Mænd, og de Hellige ere i Regelen nidkjære i deres Pligters Udførelse. De spare sjeldent hverken Kræfter eller Midler for at fremme Herrens Sag, og hvis de blive trofaste, ere de sikkre paa deres Belønning i Fremtiden. Der findes Flere, som have været i Kir-

ken i 16—17 Aar og have troligen baaret Dagens Byrde og Hede. For Saadanne opstige mine Bønner ofte til Herren, nedbedende hans Bistand til deres snarlige Udfrielse fra Babylon. Lad mig alligevel tage denne Anledning til at sige til disse Trofaste: Værer ikke bedrøvede eller utilfredse over Eders Stilling, men hold Eder nær til Herren, lev efter Eders hellige Religion og opfyld Eders Pligter saa godt I forstaae, saa vil Udfrielsens Time snart slaae for Eder, thi Herren vil samle de Hellige til Zion, ligesom en Høne samler sine Kyllinger under sine Vinger.

Jeg føler til at takke de Hellige i Norge for al udviist Forekommenhed mod mig. Maa jeg atter takke Dem og Ældste Fjeldsted for de mange glade Timer, vi have nydt tilsammen i Missionen, og de gode, lærerige Raad, jeg har modtaget af Eder.

Maa Himmelen velsigne Dem, er mit Ønske.

Deres Broder i Evangeliet

S. Gudmundsen.

Kjøbenhavn, den 26de Juni 1869.

Præsident J. N. Smith.
Kjære Broder.

Eftersom jeg veed, at De synes godt om at modtage Beretninger om Tilstanden i de forskjellige Afdelinger i Herrens Viingaard, tager jeg mig den Frihed at sende Dem nogle faa Linier, hvori jeg dog skal indskrænke mig til at berøre hvad der ligger mig nærmest — min egen Missionsvirksomhed i Stockholms Conference.

Den 26de April 1867 bød jeg min Familie Farvel og reiste fra Fort Gunnison i Sanpete County i Utah med den urokkelige Beslutning at udføre den Mission, til hvilken jeg i April Conferencen i Zion blev kaldet, paa en tilfredsstillende Maade, saavidt mine Evner strakte til. Det er mig ikke muligt at beskrive, med hvilke Følelser jeg forlod Hjemmet, især da Børnene holdt i mine Klæder og sagde: Fader, Du maa ikke reise fra os.

Den 11te Mai forlod jeg i Selskab med flere andre Missionairer Saltsøstaden, og ankom til Kjøbenhavn den 31te Juli s. A. efter en heldig Reise paa Land og Hav. Herfra beskikkede Præsident C. Widerborg mig til omreisende Ældste i Stockholms Conference. Her fandt jeg snart Leilighed til at sætte mig ind i Forholdene og stifte Bekjendtskab med mange Hellige.

I April 1868 blev jeg beskikket til at præsidere over Conferencen. Mine Bestræbelser forøgedes om muligt endnu mere for at gjøre Godt baade for Hellige og Syndere. Mine Medarbeidere have staaet mig bi i alle Henseender, og jeg kan ikke nøksom takke de Hellige for deres Beredvillighed til at gjøre Godt baade for mig og Herrens Gjerning. Jeg kan i Sandhed sige om de Hellige: Da jeg var syg, besøgte de mig; var jeg hungrig, gave de mig Føde, og manglede jeg Klæder, forsynede de mig efter bedste Evne. Maa Gud velsigne dem derfor.

Mine Bestræbelser have været at faae saamange udfriede fra Babylon som mulig, og i dette Aar reiser der over 60 af de Hellige fra Conferencen, og min Bøn til Herren er, at Mange maatte blive udfriede fra den gamle, syndefulde Verden i den kommende Tid. Jeg er glad ved at kunne forlade min Arbeidsmark i en god Tilstand. Der findes ingen Gjæld paa Conferencen. De Hellige ere gode, oprigtige og trofaste Tilhængere af Guds aabenbarede Sandheder, og som Følge deraf hersker der en god Aand og Forstaaelse mellem dem indbyrdes. Med Taknemmelighed til Herren, som har sparet mit Liv, og til mine Brødre, som staae over mig i Præstedømmet, for faderlige Raad, drager jeg atter bort fra disse Lande.

Nedbedende Guds Velsignelser over de Hellige i Skandinavien og over Dem, kjære Br. Smith, forbliver jeg en Broder i Pagten.

O. C. Olsen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juni 1841. (Fortsat fra Side 287.)

Den heftige Storm, som dengang sønderrev Eders Folk, og de blodige Fodspor, som Joderne siden altid have efterladt sig i deres Landflygtighed, tilligemed de seneste Grusomheder, der udøvedes mod dem i Damascus og paa Rhodus, vise kun altfor tydeligt, at den frygtelige Forbandelse, som de ved en vis Leilighed ønskede over sig selv, er bogstavelig opfyldt. „Lad hans Blod komme over os og vore Børn." Hvis Jesu af Nazareths Forkastelse og Korsfæstelse ikke var Aarsagen til dette store Onde, hvad var saa Aarsag dertil?

Endskjøndt jeg har skrevet om disse Punkter uden Omsvøb, haaber jeg, min Herre, De vil troe mig, naar jeg forsikkrer Dem, at min Pen er skaaret med Venskab og dyppet i en Kilde af Kjærlighed og Velvillie mod Eders Nation. De Følelser, som den har overført paa dette Papir, udstrømme fra et Hjerte, der er fuldt af Taknemmelighed mod den Almægtige, at Tiden er kommen, da Eders Friheds Morgenstjerne allerede har begyndt at adsprede de mørke og truende Skyer, som have adskilt Eder fra Guds Naade. Det vil ei vare længe, før der skal siges: „Gjør Dig rede, bliv oplyst; thi dit Lys er kommet, og Herrens Herlighed er opgangen over Dig."

See, Morgnen dæmrer, Mørket flyer,
Hoit Zions Banner vaier —
Mens Tusindaarets Morgen gryer —
Til Frihed, Liv og Seier.

See, nu er Tidens Fyldes Stund,
Og Israels Haab opfyldes,
Messias snart paa Canaans Grund
Af Judæ Levning hyldes.

Forsag derfor alle dine Synder, Du Pagtens Folk, og vend Dig til Herren din Gud som i fordums Dage. Staa op, staa op! og gaa ud fra Hedningerne, thi Ødelæggelsen vil snarlig komme fra Norden og lægge deres Stæder i Ruiner. Jerusalem er dit Hjem; der vil Abrahams Gud befrie Dig. (Joel 3, 4. 5.)

Der skal din længe ventede Messias aabenbares i Himmelens Skyer med Magt og Herlighed for at øve Hevn over dine Fjender, og for at føre Dig og dine Brødre af de ti Stammer til sikker Seir og Triumph. Da skulle Throner omstyrtes, og denne Verdens Riger blive vor Guds Riger. Da skulle de komme fra Østen og Vesten, fra Norden og Syden og sidde tilbords med Abraham, Isak og Jacob i Guds Rige; men Rigets Børn (Hedningerne) skulle kastes ud og Riget gjengives til Israel.

Med Hoiagtelse har jeg den Ære at undertegne mig

Deres ærbødigste Tjener
Orson Hyde.

Til Hs. Høiærværdighed Dr. Solomon Hirschell, Overrabbiner for den hebraiske Menighed i England.

Tiderne ere meget ublide i England. Tusinder have intet Arbeide og døe bogstaveligt af Sult. Handel og Industri gaaer ned af Bakke. Hvis der ikke snart falder Regn, vil Høsten blive meget daarlig. De har vistnok bemærket, at den største Deel af de engelske Brødre altid have arbeidet under Mestre og at de staae langt tilbage for Amerikaneren i selv at lægge Planer og sætte dem i Udførelse, især naar de befinde sig i et fremmed Land. De behøve Nogen til at være en mild og kjærlig Leder for dem, og naar de have stadigt Arbeide og et godt Udkomme, føle de sig lykkelige. De Engelske ere meget flittige, naar de have Beskjæftigelse, og ved faderlig Omhu lære de snart at gjøre sig bekjendt med Agerbrug og kunne saaledes sørge for sig selv. Jeg haaber der bliver gjort Alt for at forskaffe dem godt Arbeide af vort Folk hjemme, thi De kjender bedre end jeg de engelske Helliges Omstændigheder. Hvis De har yderligere Raad og Anviisninger at give mig angaaende Emigrationen, skal det være mig kjært at modtage dem og sætte dem i Udførelse.

Jeg agter ikke at blive meget længe paa dette Sted, da Broder Pratt er her, men haaber dog, hvis Herren vil, snart at komme tilbage til denne By.

Jeg maa nu slutte for denne Gang, nedbedende Herrens rigeste Velsignelser over Zion.

Deres Broder i Christo.
Orson Hyde.

Mange af de Forenede Staters Dagblade udslynge alleslags Rygter og Løgne om Herrens Hellige og prøve paa denne Maade at opvække Folkets Vrede mod Guds Tjenere.

Onsdag den 16dk.

Ældste B. Young med Selskab ankom til Wheeling Kl. 4 Efterm., og

Søndag den 20de besøgte de Brødrene i Cincinnatti.

Mandag den 21de.

Hyrum Smith og William Law besøgte de Hellige i Chester County, Pensylvanien, paa deres Mission til de østlige Stater; de mødte Ældste George A. Smith, som var paa Hjemreisen.

Tirsdag den 22de.

Ældste Theodore Curtis, som tidligere havde været anklaget for Retten og som maatte stille en Caution paa 40 Pund Sterling for Gudsbespottelse, idet han havde prædiket Evangeliet, blev fremkaldt for Court of Sessions i Gloucester i England, og efter at have holdt ham fangen i fem Dage underrettede man ham om, at han var frifunden for videre Tiltale, imod at betale 21 Shillings i Omkostninger. Heraf kan man altsaa see, at den samme Opposition mod Sandheden finder ligesaa godt Sted i andre Lande som i dette.

Følgende er et Udtog af et Brev i Juliet Courier:

Monmouth, Juni 1841.

Min kjære Herre.

Førend De modtager dette Brev, har De udentvivl hørt om Joseph Smiths Forhør, eller som man almindelig kalder ham Mormonpropheten. Eftersom flere feilagtige Fremstillinger om Dommer Douglas's Paakjendelse af Sagen allerede ere i Omløb, skal jeg blot tillade mig at meddele, at det eneste Spørgsmaal, som blev afgjort, (skjøndt flere bleve drøftede) var det, om den Arrestordre var gyldig, som første Gang udstedtes mod Hr. Smith i September 1840, og som blev tilbageleveret med den Paategning, at Hr. Smith var ikke til at finde. Den samme Arrestordre blev udstedt i Juni 1841. Der kan altsaa ikke være stor Vanskelighed i at dømme om denne Sag, eftersom Sagen nu stiller sig.

Dommeren stilte sig udmærket fra Sagen og neddyssede de lydelige Raab, der opløftedes mod den Indstævnte.

Efter Forhøret har jeg været i Nauvoo ved Missisippifloden i Hancock County, Illinois, og har seet paa hvilken Maade Mormonerne opføre sig. For det Første kan jeg ikke Andet end beundre den ligefremme Gjæstfrihed, man nyder af Propheten Joseph Smith, og som han udstrækker til alle Fremmede; hans Kone, en Qvinde med fortrinlige Egenskaber, hjælper ham i denne Henseende. Byens Beboere synes at være flittige og stræbsomme Mænd og Qvinder, som udføre de almindelige Arbeider, der udfordres til en Stads Anlæggelse, og de gjøre deres Bedste for at danne sig et behageligt Hjem.

I Søndags besøgte jeg en af deres Forsamlinger, som holdtes ligefor det Tempel, de ere ifærd med at bygge, og som vistnok vil blive en af Statens største og skjønneste Prydelser. Der var ikke mindre end 2500 Tilhørere tilstede, og de saae ligesaa godt ud som nogen anden Folkeforsamling, jeg nogensinde har seet i denne Stat eller de andre Stater i Unionen. Hr. Smith prædikede om Morgenen. Enhver, som hørte ham, kunde let fatte, med hvilken magisk Kraft han havde dannet dette Samfund, thi, som vi sige i Illinois: De troe paa ham og hans Ærlighed.

Efter at have seet Propheten Smith, Ældste Rigdon og flere andre ædeltudseende og agtværdige Mænd blandt Mormonerne i Nauvoo, som Enhver vil kunne see, hvis de gjøre sig den Uleilighed at tage en Tour dertil, forbauses jeg i Sandhed over, at den saakaldte Christenhed (som foregiver at respectere og haandhæve vor Constitution, der giver hvert Menneske Ret til at dyrke Gud paa hvilkensomhelst Maade dets Samvittighed tilraader) har Morskab af at tale ilde om og forfølge denne christne Sect.

Løverdag den 26de.

Ældste Young med Selskab ankom med Dampskibet Mermaid til Mundingen af Ohio Floden.

Torsdag den 1ste Juli.

Ældste Young, Kimball og Taylor ankom til Nauvoo efter en interessant Mission i England. Deres Beretninger om Værket i Europa lyde særdeles tilfredsstillende.

Under en stærk Tordenbyge i Derby i England nedfaldt Hundreder af smaae Fiske og Frøer, som Folket opsamlede medens de endnu vare levende.

Løverdag den 3die.

Det Følgende er et Udtog af „the Legion Minutes."

„Det andet Regiment af første Cohorte, bestaaende af fire Compagnier, blev organiseret, og Capitan George Coulson blev udnævnt til Oberst, og Hyrum Kimball til Major. Paa samme Dag blev tredie Regiment af samme Cohorte organiseret, det bestaaer ogsaa af fire Compagnier; Samuel Bant blev udnævnt til Oberst, George Morey til Oberstlieutenant, og William Niswanger til Major. Legionen blev udcommanderet til Høitideligholdelse af vor nationale Frihedsdag idag, da den 4de falder paa en Søndag; den passerede Revue for Generallieutenant Joseph Smith, som holdt et prægtigt patriotisk Foredrag for Tropperne; han bevidnede sin Agtelse for Fædrelandets Vel og sin Beredvillighed til at nedlægge sit Liv til Forsvar for sit Land, sigende: Jeg kunde ikke ønske mig nogen større Ære, end den at døe for mit Fødeland."

Et Middagsmaaltid afholdtes i Lunden, hvori jeg deeltog i Forening med Legionens Officerer, Præsident Rigdon og mange Andre med deres Familier.

Ældste Willard Richards forlod sin Familie og reiste tilligemed sine to Søstre fra Richmond i Massachusetts til Nauvoo.

Ældste Orson Pratt har i New York ladet en Udgave trykke af den Beretning om Mormons Bogs Fremkomst, som første Gang blev udgivet i Edingburg.

Fredag den 9de.

Aabenbaring given til Joseph Smith i Brigham Youngs Huus i Nauvoo den 9de Juli 1841:

(Fortsættes.)

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.
Trykt hos F. E. Bording.